

gynder med det 25de Aar, hvorefter de først ville have opfyldt Bærnepligten i en Alder af 30 Aar. Det bliver altsaa nødvendigt at tage under Overveieelse og at afgjøre ved en almindelig Regel, der maa bringes til offentlig Kundskab, hvorvidt man for deres Vedkommende, der paa Grund af deres Legemsbefæffenhed ere fritagne for Bærnepligt, og med Hensyn til hvem man figer, at der ogsaa for dem maa gaae 5 Aar hen, inden de kunne blive befordrede, ſkal beregne den Bærnepligt, som de ſkulde have ydet, men som de ikke have ydet, fra det 22de Aar eller fra det 25de. Der er Billighedsgrunde, der tale for, at man rykker Tiden ud; det er jo nemlig ikke billigt at ſige, at, da den og den paa Grund af ſin Legemsbefæffenhed er fritagen for Bærnepligt, kan han befordres, naar han er 27 Aar, men da den og den opfylder ſin Bærnepligt, kan denne først befordres, naar han er 30 Aar. Men paa den anden Side kan det jo være et Spørgsmaal, om det er billigt at betragte Enhver, ſom er fritagen for Bærnepligt paa Grund af Legemsſvagbed, ſom om han havde forlangt Udsættelse til det 25de Aar. Dette Spørgsmaal maa altsaa komme under nærmere Overveieelse, og der maatte træffes en Regjeringsafgjørelſe derom, en administrativ Afgjørelſe, der ganſke viſt alder maatte kunne forandres, ligeledes ved Regjeringsens Beſlutning, men en Afgjørelſe maa der træffes, en faſt Regel maa opſtilles, der paa en officiel og ſolen Maade giver alle dem en Retteſnor, hvem det berører. Med diſe Ord ſkal jeg indſtille til Landſtinget at vedtage de fra Fællesudvalges Fleertal fremkomne Forſlag.

M. Andersen: Den Afgjørelſe, ſom nærværende Sag ſik igaar i Folkethinget, kan jeg fra mit Standpunkt ikke erkjende for at være enten onſkelig eller heldig, hvad enten man ſaa ſeer hen til Kirken eller til det borgerlige Samfund eller til Præſternes Stilling eller til Armeen; men, da Sagen ved den Afgjørelſe, ſom den ſaaledes ſik i Folkethinget, viſtnok maag anſees for tillige at være afgjort i ſin Heelhed, ſaa vilde det formeentlig være overflødigt, ja maaffee upaſſende, om

jeg nu vilde opholde det høie Landſting læn- gere med denne Sag, der nu er behandlet ſaa mangfoldige Gange. Efter den Bemyndigelse, der er givet mig dertil af det Medlem af Folkethinget, ſom i Forening med mig har ſtillet Underændringsforſlagene under Nr. 1 og 2, ſkal jeg derfor herved tage diſe tvende Forſlag tilbage.

Formanden: Da det ærede Medlem ikke har været ene om at ſtille Forſlagene, og da Medforſlagsſtilleren ikke kan være tilſtede her, kunne Ændringsforſlagene ikke tages tilbage.

M. Andersen: Jeg tør maaffee gjøre den høitærede Formand opmærkſom paa, at jeg har confereret med det paagjældende Folkethingemedlem, og at han har givet ſit Minde til, at de nævnte Underændringsforſlag tages tilbage ogsaa for hans Vedkommende.

Formanden: Jeg maa dog for Føl- gernes Skyld faſtholde min engang udtalte Formening.

Justitsministeren: Jeg kommer nu for ſidſte Gang til det høie Thing med Anmodning om at ſtøtte Regjeringen ved Gjennemførelſen af denne vigtige Sag. Mit Hverv i ſaa Henseende er paa mange Maader blevet mig lettet af den ærede Ordfører, der ſaa fuldstændig og tydelig har forklaret Betydningen af det Forſlag, ſom foreligger fra Fællesudvalgets Fleertal, og de Afviſeſer, der indholdes i ſamme fra det, ſom tidligere er blevet vedtaget af Landſtinget. Jeg har til enhver Tid med Glæde erkjendt, at Landſtinget væſentlig har ſtøttet Regjeringen i denne Sag, og min Anerkjendelse af, at Landſtinget har ſtøttet Regjeringens Anffueſe, er ſelvfølgelig ikke bleven formindſket derved, at dens Anffueſe ſtod Landſtingets nærmere end Folkethingets, ſaa at det altsaa ogsaa var lettere for Landſtinget end for Folkethinget at ſtøtte Regjeringen i denne Sag. Jeg troer, at det Princip, ſom Landſtinget hele Tiden har forfægtet, i Realiteten endnu er haandhævet, hvad det ogsaa forekommer mig, at den ærede Ord-